

ע"פ 7499/21 - אמיל מאיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7499/21

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות

המערער:

אמיל מאיר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים
בתל אביב-יפו מיום 2.11.2021 בפק"ח
68325-12-20 שניתנה על ידי כבוד השופט ב'
הירשלדורון

בשם המערער:

בעצמו

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטב' הירשלדורון) מיום 2.11.2021 בפק"ח 68325-12-20 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינו של המערער.

1. ביום 30.12.2020 הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו עבירה של אי-עטיית מסכה מחוץ למקום מגוריו. במהלך דיון שהתקיים ביום 29.4.2021 העלה המערער טענה מקדמית לפיה הסמכות לדון בהליך אינה נתונה לבית המשפט לעניינים מקומיים אלא לבית המשפט לעניינים מנהליים, אך בית המשפט קמא דחה טענה זו על אתר. בהמשך העלה המערער טענות בעניין תוקף ההוראות שמכוחן הוגש כתב האישום, ובית המשפט הורה לו להגיש טענות כתובות בנושא.

2. לאחר שהמערער הגיש טענות בכתב – שבמסגרתן עמד, בין היתר, על טענתו לחוסר סמכות עניינית – ולאחר שהמשיבה הגישה תגובה מטעמה, נתן בית המשפט קמא ביום 22.8.2021 החלטה שבה קבע כי לא עלה בידי המערער לבסס טענה מקדמית נגד כתב האישום. באשר לטענה לפיה הוראת החוק שצוינה בהודעת הקנס פקעה, ציין המותב כי הוראת החוק הרלוונטית אכן פקעה אך תחתיה באה הוראת חוק אחרת – "משמעהוראתהחוקהשתנתהאךהאיסורהלילולשהותבמרחהציבוריללאחבישתמסיכהנשארעל כנו".

3. בתחילת דיון שהתקיים ביום 2.11.2021 טען המערער, בעל פה, כי על המותב לפסול את עצמו. המערער פירט כי במהלך הדיון מיום 29.4.2021 הוא ביקש מבית המשפט להזהיר את המשיבה בגין התנהלותה, אך דבריו לא נרשמו בפרוטוקול והוא לא הגיש בקשה לתיקונו. עוד הלין המערער על כך שתגובת המשיבה לטענותיו המקדמיות וחלקים מההחלטה מיום 22.8.2021 הועברו אליו באיחור, ועל כך שבבקשתו לדחות את הדיון עקב איחור זה נדחתה. בנוסף נטען כי בהחלטה מיום 22.8.2021 "בית המשפט כתב שמותר למאשימה להגיש כתב אישום כראות עיניה, בלי שום קשר להודעת הקנס". לסיכום טען המערער כי "העובדה שבית המשפט דחה את טענותיו[ו] וקיבל החלטה ברוח טענות המאשימה, מלמדת על משוא פנים". המשיבה, מצדה, התנגדה לפסילת המותב.

בית המשפט קמא דחה את בקשת הפסלות על אתר בקבעו כי אין בטענות המערער כדי לבסס חשש ממשי למשוא פנים, וכי השגותיו על ההחלטה בעניין הטענות המקדמיות יכול שתתבררנה בהליכי ערעור.

4. מכאן הערעור שלפניי. המערער, אשר מייצג את עצמו, מלין על התנהלותו של בית המשפט קמא במהלך הדיונים מיום 29.4.2021 ומיום 2.11.2021 וטוען כי המותב דחה את טענותיו המקדמיות "בנימוקים לא מהימנים וחלקם לא רלוונטיים [...] בלשון זהה ואף מעתיקה את [ש]נכתב מב"כ של [ה]מאשימה". בפרט טוען המערער כי אמירת המותב לפיה האיסור נותר על כנו אף שהוראת החוק השתנתה, מעידה כי המותב "גיבש את החלטתו" וכי "המשך המשפט יהיה למראית עין בלבד". עוד טוען המערער כי המותב תיאר את טענותיו באופן שאינו מדויק, וכי לא היה מקום "לדלג" על טענותיו בדבר ההתרחשויות שלא תועדו בפרוטוקול הדיון רק בשל העובדה שלא ביקש לתקן את הפרוטוקול. נוכח כל זאת טוען המערער כי יש להורות על פסילת המותב, ולחלופין להעביר את הדיון בהליך "לבית משפט המתאים לכך".

5. עיינתי בערעור על נספחיו ובאתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. המבחן לפסילתשופטמלשבת בדיון קבוע בסעיף 77אלחוקבתיהמשפט [נוסחמשולב], התשמ"ד-1984,ולפיושלבחוןאםקיימותנסיבותשמעידות על חששמשילמשואפנים מצד המותב. לאמצאתיכניסיות עניינים מעידות על חשש ממשי שכזה. כפי שציין המערער בעצמו, עיקר טענותיו ממוקד בעובדה שבית המשפט קמא דחה את טענותיו המקדמיות – אך השגותיו של המערער על ההחלטה בנושא הן "ערעוריות" במהותן, והמקום הראוי לבררן הוא בהליכי ערעור מתאימים ולא בבקשת פסלות (ע"פ 7415/20 זלצמן' מדינת ישראל ה"חידה הארצית למאבק בפשיעה, פסקה 8 (5.11.2020)). אוסיף כי עיון בהחלטת המותב מיום 22.8.2021 אינו מגלה בסיס לסברה כי דעתו "נעלה" ביחס לתוצאת ההליך. לצד זאת, הטענות ביחס להתנהלות המותב בדיון מיום 29.4.2021 נגועות בשיהוי משמעותי, שכן בקשת הפסלות הוגשה כחצי שנה לאחר הדיון מבלי שהמערער סיפק הסבר להשתהותו (ע"פ 3819/21 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 5 (3.6.2021)). מכל מקום, ואף אם אקבל את הטענה כי ההתבטאויות שאליהן התייחס המערער נאמרו ולא תועדו בפרוטוקול הדיון, לא שוכנעתי כי האירועים שפורטו בבקשת הפסלות ובערעור שלפניי מעידים על חשש ממשי למשוא פנים המצדיק את פסילת המותב. לבסוף אציין כי בקשת המערער להעברת ההליך לבית משפט אחר, אין מקומה בערעור פסלות ומשכך אין מקום

להידרש לה במסגרת זו.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט בכסלו התשפ"ב (23.11.2021).

ה נ ש י א ה
